

Мирчо свърши и се върна въ България.

Понапълнѣлъ, елегантенъ, безъ да иска важенъ, важенъ. Брада, мустаци.

Отначало не можаха да го познаятъ на гарата и своитѣ.

— Съвсемъ се промѣни.

По този случай въ къщи се даде тържествена семейна вечеря.

Къмъ края на вечерята чичо му стана отъ стола и дигна чашата.

— Мили Мирчо! Въ награда за всички твои трудове и успѣхи — позволи да ти направя приятенъ сюрпризъ. Помнишъ ли сбирката стихотворения? Тогава насила я взехъ отъ тебе. Сега я напечатахъ на мои разноски — въ 5 хил. екземпляра! Пуснахъ я въ продажба. Нека знае цѣлия свѣтъ, кой е нашия Мирчо...

— Да живѣе най-великия български поетъ! . . .

Мирчо ужасенъ скочи отъ мѣстото.

— Какво говоришъ, чичо? Ти се шегувашъ...

— Никакви шегии... ще ги видишъ утре по всички книжарници въ града...

— Ти ме погуби за винаги!.. Каква служба ще ми дадатъ, ако я прочетатъ?..

Лицето му бѣше тъй измжчено, че добрия чичо не можа да се сдържи отъ смѣхъ.

— Видѣ ли?.. Разбрахме се най-после...

Ами да бѣха я напечатали тогава?..

И да станешъ единъ день депутатъ или министръ — да я разлепятъ по всички улици изъ София?

Какъ би пренесълъ този позоръ?

Но успокоенъ Мирчо не го слушаше — не смѣташе да става министръ при такова заплашване.